

Za vše, co je ve mně dobrého, vděčím skautům

Ing. Jiří Čejka, DrSc. - Péguy

Úvaha k 10. výročí oficiálního založení
Skautského oddílu Velena Fanderlika přednesena na sněmu
SOFV ve dnech 4.-5. září 2004
v Kolíně

**ZA VŠE, CO JE VE MNĚ DOBRÉHO,
VDĚČÍM SKAUTŮM**

Úvaha k 10. výročí oficiálního založení Skautského oddílu Velena Fanderlika
přednesena na sněmu SOFV ve dnech 4.-5. září 2004 v Kolíně

© Ing. Jiří Čejka, DrSc. - Péguy

Za vše, co je ve mně dobrého, vděčím skautům

„Za vše, co je ve mně dobrého, vděčím skautům.“ Tato slova pronesl svého času nedávno zesnulý skaut a výtvarník Jan Kristofori. Není jediným, kdo tak uvažuje. Pro skautské hnutí jsou taková slova velkým závazkem i velkou odpovědností.

Dovolte mi, abych připojil ještě tři výroky Zakladatele našeho českého a československého skautingu, Antonína Benjamina Svojsíka, které rovněž považuji pro nás za zavazující a určující naše poslání, a slova Tomáše Garrigua Masaryka, kterými jakoby nám mluvil z duše:

„Úkolem každého z vás je držeti pevně heslo: Jednou skautem – navždy skautem. Nositelem, hlasatelem, obětavým a statečným bojovníkem pro vznešenou skautskou ideu“ (Skaut-Junák 13 (1926)).

„Skautskému vůdci lze odpustiti tu neb onu znalost neb dovednost, doplní je při dobré vůli brzo cestou empirickou, nemožno však mu odpustiti ryzost charakteru. Vliv vůdce na povahu svěřence je nesmírný!“ (Výchova občana republiky skautováním, 1920).

„Slevíme-li kdekoli z vysokého mravního základu, který vytvořil náš skautský slib a zákon, octne se skauting československý na scetí. Odešli by dobří lidé a záhy by československý skauting v rukou sobců, prospěchářů a nevráživců, jimž vlastní prospěch jde nad zájmy mládeže i národa“ (Vůdce 5 (1925)).

„Nepotřebujeme duchovní lhostejnosti, nýbrž víry, živé víry v něco vyššího než jsme my, v něco velikého, vznešeného a věčného“. (TGM)

Kolikrát jsme ona Kristoforihova slova vyznání od starších skautů slyšeli v Českém rozhlase či v České televizi nebo četli v některém z periodik, jimž se stal skauting trvalým smyslem života. Dovolím si prohlásit, že také odpor skautů a skautek vůči jakémukoli totalitě je v podstatě v nich vyjádřen.

Skautský slib a základní principy skautingu

Naše skautská generace slibovala na svou čest „milovat vlast svou, republiku Československou a sloužiti jí věrně v každé době“. Nepovinnou doložku „K tomu mi dopomáhej Bůh“ někteří z nás z různých důvodů vypouštěli. Skauti byli vždy připraveni tento svůj slib plnit. Osvědčili to svým způsobem již v první světové válce, ačkoliv toto slibové znění ještě neznali a jejich slib měl trochu jiné znění, v roce 1938 v době Mnichova, v druhé světové válce v protinacistickém odboji u nás i v zahraničí, a stejně tomu bylo i ve třetím protikomunistickém odboji v období „studené války“ v odporu proti komunistické totalitě, která ovládala naši vlast již od konce druhé světové války.

Je zcela evidentní, i když to mnozí zpochybňují, že síla skautingu a skautství spočívá v jeho základních ideových principech – povinnosti k Bohu neboli skautské spiritualitě, povinnosti k ostatním – tedy bližním, a konečně povinnosti k sobě, od nich odvozených zákonu a slibu a skautské metodě, a nikoliv na praktickém skautingu, který působí pouze jako prostředek k naplňování poslání skautingu, může ho realizovat kdekdo i mimo skautské hnutí, a není ničím jiným než vyplňováním volného času dětí a mládeže. Poslání skautingu má mnohem hlubší duchovní smysl a proto jeho uskutečňování není snadné. Někteří hovoří o tom, že skauting je ře-hole. Je třeba říci, že přijetí základních skautských principů, slibu, zákona, hesla, každodenní povinnosti dobrého skutku pro mladou skautskou generaci, pro skautské činovníky pak navíc zásady „povinnost – odpovědnost – kázeň“, a pro všechny rovery a oldskauty „služba“ nebo „sloužím“ a využití skautské výchovné metody výchovy jako systému progresivní sebevýchovy prostřednictvím slibu a zákona, učení činností, členství v malých skupinách a postupných a stimulujících programů při výchově mladé skautské generace jsou natolik inspirující, že skutečně dokáží pozitivně ovlivnit mladého člověka tak, že v sobě najde sílu je přijmout na celý život. Proto ze skautů vždy vyrůstali čestní občané respektující svobodu a demokracii pro jednotlivce i národy a státy a stojící zcela nekompromisně proti totalitním systémům všeho druhu. Světové skautské bratrství a služba lidské společnosti jsou základním stavebním kamenem skautského hnutí. V těchto souvislostech byl vždy v minulosti skauting respektován a uznáván. Mýlí se ten, kdo považuje skautskou spiritualitu – tedy duchovní rozměr skautingu – za součást religiozity. Skautská spiritualita může, ale nemusí, mít religiózní náplň. Mnohá nedorozumění právě pramení z nepochopení nebo chybného výkladu základních principů skautingu. Je mi velmi líto, že se někteří oldskauti tímto pravdivým konstatováním cítí velmi dotčeni.

Skautské hnutí přežilo všechny totalitární režimy a systémy jen díky bohatství, které má ve svých duchovních hodnotách.

Skauting je otevřen všem, ale...

To, že skauting je otevřen všem, kdož přijmou jeho principy za své, ovšem způsobilo, že do skautského hnutí nejen u nás pronikali i tací, kteří svou loajalitu vůči hnutí jen předstírali a dokázali zrazovat své bratry a sestry, zrazovali celé hnutí a postavili se proti skautingu, o jejich deformovaném skautství ani nemluvě. O tom, že tak zradili skautský slib a porušili skautský zákon není pochyb. Žádný z nich však toto selhání dodnes nepřiznal. Zůstává otázkou, zda můžeme vůbec mluvit o selhání, protože často šlo o vědomý záměr, s nímž již mnozí skládali skautský slib.

Jde především o komunisty, z nichž mnohý dostal rozvracečské působení ve skautském hnutí za svůj stranický úkol, který pak velmi svědomitě plnil. Jde také o agenty StB a KGB a další bezpartijní občany, kteří z důvodů zcela zjištěných působili diverzně ve skautingu. Nepřátelé skautingu se našli vždy, Svojsík proti nim musel bojovat po celý svůj skautský život. Dodnes marně čeká skautské hnutí stejně jako celá naše společnost na omluvu těch, kteří se jako členové KSČ a jejich pomahači aktivně podíleli na zločinném působení komunismu desítky let dvacátého století. Vývoj po listopadu 1989 v posledním desetiletí dvacátého století v postkomunistických státech dokládá, jak hluboký morální rozklad a rozpad komunismus způsobil, a jak tvrdě zasáhl celou společnost. Náprava tohoto zla bude trvat desítky let a snad může být jistou šancí pro některou z budoucích generací. Rozhodně nebude vyřešena naší generací oldskautů a zřejmě ani současnou mladou skautskou generací.

Hlásíme se ke světovému bratrství skautů a skautek, ale mnozí z nás, kteří se považují za ty jediné správné skauty, nejsou ochotni vytvářet a zachovávat vzájemné bratrské vztahy ani v rámci českého skautského hnutí. A nemusí jít jen o bývalé komunisty a jejich pohrobky. I když si to neradi přiznáváme, je tomu, bohužel, tak. Důkazy toho jistě není třeba předkládat. Chybí nám vzájemná tolerance, o respektu ani nemluvě.

Odpor skautů vůči totalitárním systémům

Jak jsem již řekl, skauti svůj slib republiky splnili. Postavili se se samozřejmostí jim vlastní proti nacistické a později i komunistické totalitě. Proto bylo skautské hnutí považováno za velmi nebezpečné a u nás zakázáno nacisty v roce 1940, komunisty po únorovém puči v roce 1948. Komunisté vyhlásili nekompromisní boj proti skautskému hnutí, který potvrdila i konference zástupců mládežnických organizací ze satelitních vazalů Sovětského Svazu konaná v Budapešti v roce 1948. Této kon-

ference se údajně nezúčastnili zástupci mládežnických organizací ze Sovětského Svazu. Skautské hnutí bylo také u nás pečlivě sledováno sítí agentů a informátorů StB již v období tzv. předstírané demokracie v letech 1945-1948, tedy po skončení druhé světové války. Sborníky, které postupně vydává tým členů SOVF, vytvořený kolem ČINU, sdružení pro šíření myšlenek skautingu a ochrany přírody, ve spolupráci s pracovníky Úřadu vyšetřování zločinů komunismu, jsou toho dokladem.

Bratr Kay píše ve svém diskusním příspěvku v roce 1998

Pozoruhodným způsobem působení skautů-komunistů vysvětluje bratr Kay-Lešanovský ve svém příspěvku „Snahy komunistů ovládnout Junáka zevnitř a následky těchto pokusů v minulosti a současnosti“, publikovaném ve sborníku University Karlovy a Evropského hnutí ze IV. konference „Výchova v přerodu společnosti ČR z postkomunistické v demokratickou“ v roce 1998.

Bratr Kay píše „Skauting jako demokratické výchovné hnutí je v nepřekonatelném ideovém rozporu s nedemokratickými zásadami komunistického stranického hnutí. Současné přihlášení se k oběma těmto hnutím se může vykládat jako nepochopení jejich smyslu. – Zakladatel českého skautingu A. B. Svojsík to řekl přesně: „Skauting vylučuje totalitu a totalita vylučuje skauting“. Člověk takto rozdvojený „skaut-komunista“ je zřejmě v jednom z těchto hnutí omylem. To se vztahuje v různých obměnách na všechny skauty-členy Komunistické strany Československa“.

Přečtu zde ještě několik dalších závěrů z již citovaného příspěvku bratra Kaye, kterými sice poněkud předběhnu další text této úvahy, ale chci to zásadní z Kayova příspěvku představit v konzistentní formě jako jeden celek:

České skautské hnutí patří svému národu. Jako on, má i ono své radosti a svá trápení. O jednom je toto pojednání. Setkal jsem se s muži a ženami, kteří považovali za možné být současně členy skautské organizace i komunistické strany. Vždycky mne zajímalo proč mohli vstoupit do strany, která je jako skauty zakazovala, jejich sestry a bratry pronásledovala a do žalářů odsuzovala. Jistě, u každé z těchto osob mělo to svoje zvláštnosti dané jejich charakterem, osobními zkušenostmi ze skautského prostředí i z politických událostí a potřebou různým způsobem se v životě uplatnit. Pokoušel jsem se vyzvědět od nich samotných jak a proč tomu tak bylo. Posledním z větších pokusů tohoto druhu je moje přímá výzva řadou otázek ve skautském časopisu ČIN č. 6/1997. Kdybych byl na jejich místě, považoval bych za svoji povinnost pokusit se o vysvětlení svého počínání jak straně, jejíž legitimaci nosili, tak skautskému hnutí, za jehož součást se považovali. Ochota z jejich strany k odpovědím na tyto otázky je téměř nulová.

■ Škauting a politické strany

Český skauting nikdy nepodmiňoval členství nějakými politickými podmínkami. Dokazují to texty jeho starých i současných stanov. Pouze v letech 1968-1970 prosadili komunisté do stanov Junáka vazbu na KSČ a marxismus-leninismus. V základech rozhodujícího českého skautského společenství, to je ve Svazu junáků-skautů ČR byl od počátku uznáván princip nezávislosti na stranických politických vlivech. Mezinárodní skautská konference potvrdila obecnou zásadu světového skautingu o světovém bratrství mezi skauty všech národů, tříd a vyznání, zakazující jakoukoliv formu sektářské propagandy. - Tyto principy skautingu skauti-členové KSČ a jejich příznivci pošlapali.

■ Skauting a Komsomol

Komunistické strany velice brzy pochopily přitažlivost některých myšlenek skautingu pro mládež. Jeho podstatu ovšem ostře odmítly. Bez rozpaků se ale pokoušely o využití některých jeho metod pro své stranické účely. Zcela jasně to formulovala Leninova žena Naděžda Konstantinovna Krupská v brožurce napsané v roce 1922 a nazvané „Ruský komsomolský svaz mládeže a skauting“. Zásadně odmítla chápat skauting jako formu, do níž lze vlít nový, to je třídní a komunistický obsah. Avšak dodala: Praxe skautingu osvětluje ty metody, které je třeba široce používat při výchově mládeže“. – V činnosti skautů-členů KSČ lze prokázat, že názor Leninovy ženy na vykrádání skautingu a nerespektování jeho ideových základů působil a někde stále ještě přžívá.

■ Český skauting po druhé světové válce

Snaha KSČ o poválečnou změnu společenského zřízení v Československu směrem k totalismu byla postřehnutelná i v jejím propagování jednotné organizace mládeže. Před válkou se mohli případní příznivci stranického komunismu věnovat dětem v tehdy existujících levicových skautských organizacích. Do poválečné „jednoty“ byla zatažena i skautská organizace Junák – nástupkyně předválečného Svazu junáků-skautů ČR. Neocenitelnými pomocníky byli v tom skauti-komunisté v komisích mládeže KSČ. – Řízené pronikání členů KSČ do skautské organizace je prokázáno řadou dokumentů zachovaných ve Státním ústředním archivu a v archivu bývalé Státní bezpečnosti.

■ Únor 1948

Na únor 1948 byl svolán skautský sněm. Všechno nasvědčovalo tomu, že se na něm odmítne vzrůstající se stranická politizace a propadání do závislosti na přířích KSČ. – Proti těmto tendencím se aktivizovali skauti-komunisté. K důkazům patří například tzv. „Junácký manifest“, vypracovaný moravskými skauty-komunisty nebo články v pražském časopisu Plameny, jeho vydávání bylo pro nerespektování ideových zásad skautingu vedením Junáka pozastaveno – poznámka: reakcí na Junácký manifest byl Ivančický „Skautský manifest“, který se ovšem nedostal do širšího povědomí skautů a skautek.

V únorových událostech, které sám jeden člen ze skupiny Plameny nazval v roce 1989 pučem, došlo k násilnému svržení řádně zvolených ústředních orgánů Junáka. – Skauti-komunisté a jejich příznivci vytvořili tzv. Akční výbor ústředí Junáka (AVÚJ). Ten se pak diktátorským způsobem pokoušel řídit skautskou organizaci až ji podle přání Ústředního výboru KSČ takto vzniklá „pátá kolona“ dovedla k likvidaci skautského hnutí v naší zemi pro příštích dvacet let.

■ Komunistický útok proti skautingu a skautům

V padesátých letech, v období tvrdého protiskautského tažení nejen ideologického, ale i trestního, byla zinscenována řada skautských monstrprocesů a stovky dalších skautských činovníků byly pohnány před soudy a zavírány do věznic a pracovních táborů. – Není zatím prokázáno, že by se skauti-komunisté v těchto a při těchto procesech svých postihovaných bratrů a sester zastávali. Nevím o tom - píše bratr Kay -, že by se skauti-komunisté hlasitě omluvili za to, co jejich bratrům a sestřím způsobila strana, do jejichž služeb se z nejrůznějších důvodů přidali.

■ Pražské jaro 1968

Pokusu o vzkříšení skautského hnutí v Československu v roce 1968 se zúčastnili i skauti-komunisté. Ti z let 1945-1948 i noví, kteří se členy strany stali v době, kdy řada skautů a skautek ještě užívala radostí komunistických kriminálů. Komunisté byli tehdy přijímáni i do čelných funkcí v Junáku bez výčitek za minulost. – Přestože obnova skautského hnutí byla v roce 1968 prokazatelně zcela spontánní, někteří skauti-komunisté tvrdili a tvrdí, že by bez jejich zásluh k tomu nedošlo. Při ústředí Junáka založili stranickou skupinu. Jako oddíl 8 RS Praha začala znovu pracovat skupina známa před únorem z časopisu Plameny. Jejím tiskovým orgánem se stal časopis FONS.

■ Sovětská okupace

Po srpnové okupaci byly schváleny stanovy Junáka. Život této organizace byl ale podmíněn závislostí na uznávání vedoucí úlohy KSČ a povinností všichni výchovu provádět podle „vědy“ nazývané marxismus-leninismus. To znamenalo konec nadějí na svobodný, plnohodnotný život skautingu u nás. – Skauti-komunisté se mohli radovat. Jejich schizofrenie byla schválenými stanovami Junáka zrušena. Mohli provozovat bez rozpaků s požehnáním komunistické vrchnosti jakési junáctví komunisticky.

■ Skauti-komunisté se aktivizují

Aktivita komunistů stoupala s postupující tzv. „normalizací“ společnosti. V roce 1969 měli komunisté mezi činovníky Junáka zastoupení počtem 2030 lidí, což znamenalo 17 %. Nebylo to málo, ale skautské oddíly se tomuto vlivu zpěchovaly jak se dalo a dařilo se jim to více než bylo komunistickému režimu milé. KSČ ovšem byla rozhodnuta znovu české skautské hnutí potlačit a rozehnat. Konečné rozhodnutí padlo v ÚV KSČ 17. 11. 1969 – opět to české osudové datum. Bez ohledu na slušně

se rozvíjející členskou základnu, téměř všechno, co se pak v ústředí Junáka dělo, pocházelo z přímých příkazů KSČ nebo z vlastních iniciativ stranické skupiny Junáka. Aby byla Ústřední rada Junáka povolným nástrojem KSČ, prosadili si proti znění stanov kooptaci 11 straníků do nejvyššího vedení Junáka. – Skauti-členové KSČ až na zcela vzácné výjimky dělali to, co jim strana prikazovala. Dali vesměs přednost stranické disciplíně před tím, co jim ukládal jejich skautský slib a zákony.

Veliký nesouhlas s porušováním skautských zákonů a s připravovanou novou likvidací nebyl pro skauty-členy KSČ žádným tajemstvím. Před přáním svých bratrů a sester dávali přednost své stranické vrchnosti. – Skauti-komunisté nerozpakovali se ve svých „Pokynech všem složkám Junáka“, které jim podepsali i starosta Sum, náčelní Macková a náčelník Plajner, paušálně vylučovat z Junáka všechny skauty a skautky, kteří nesouhlasili s totalismem.

Stejně jako v roce 1948 v rozporu se stanovami a podle příkazu svého vedení nepřipustili straníci konání sněmu. – Aby vítězství KSČ bylo úplné, zinscenovali komunisté vše tak, aby pak mohli rozhlašovat, že se Junák zrušil sám.

Pečlivě připravovaná integrace skautských oddílů do Pionýrské organizace se ne-dařila. Nastalo dalších dlouhých dvacet let, ve kterých se jen obtížně udržovalo to, co se dařilo v letech 1968-1970 z povědomí o skautingu vzkřísit a oživit. – Pro práci s mládeží doporučili komunisté z Junáka jenom ty, o kterých nabyli přesvědčení, že budou poslušní stranickému vedení.

■ Listopadový samet v roce 1989

Při nové naději vzniklé koncem roku 1989 kupodivu znovu nechyběli skauti-komunisté z let 1968-1970. Byla to například tzv. „iniciativní skupina pro obnovení činnosti Junáka“, ve které byli bývalí komunisté Břicháček, Macháček, Pfeiffer, Sedláček a komunista Pludek. – V nově zvoleném vedení Junáka na sněmu 1990 a pak i 1992 znovu zasedli ve vedoucích orgánech někteří dřívější exponenti KSČ. Bez zkušených straníků se, jak se zdá, česká skautská organizace neuměla obejít.

■ KRUH Pavla Křivského

Oživila se činnost členů tzv. KRUHU, založeného po válce Pavlem Křivským, ve kterém dodnes působí lidé s tradicí předúnorových Plamenů a pozdějšího FONS. Pod jejich záštitou došlo k vydávání pokračovatele Plamenů a FONS časopisu OSMRK. – Hlavní část oficiálního skautského tisku dostala se do vlivu některých skautů-komunistů z let 1969-1970. Došlo k úspěšnému pokusu založit tradici zvláštní výchovy roverů v samostatných kursech připravovaných a odborně řízených i bývalými členy KSČ.

■ Skauti-komunisté a jejich věrnost KSČ

Význačným rysem skautů-komunistů je jejich nechota uznat, že byli dvakrát účinnou pákou, kterou pomáhali své straně k tomu, co jí bylo mimo jiné také vlastní: Potřeba znemožňovat a zničit skauting. Jednou ze zásad práce KSČ bylo, že člen strany je nejvíce platný tam, kde je její politika nejvíce ohrožována. To bylo

v případě mládeže ve skautingu. V jedné francouzské katolické skautské organizaci je skautská výchova charakterizována jako „nejlepší obrana proti komunismu“. – Až na vzácné výjimky skauti-komunisté se chovají jakoby se nechumelilo. Mnohdy dokonce tvrdí, že mají čisté svědomí a nemají se za co stydět. Nejsou ochotni připustit, že svými činy poškodili nejen pověst našeho skautského hnutí, ale že nesou spoluvinu na morálním stavu několika posledních generací. Bylo by zajímavé vědět, kolik komunistů-skautů pro věrnost skautingu samo vystoupilo z KSČ. Kdo a jak se hájil při stranických prověrkách, kdo v nich uspěl a proč byl vyškrtnut či vyloučen.

V „Zásadách práce stranických skupin ve společenských organizacích“ byly u nás závazné pokyny „...Členové stranické skupiny jsou povinni ve společenské organizaci aktivně vystupovat na prosazení a uskutečňování rozhodnutí stranických orgánů a stranické skupiny... Členové stranických skupin jsou za svou činnost odpovědní přímo příslušným stranickým orgánům...“. Ve světle těchto ustanovení odpovědnost za škody na českém skautingu nelze ze skautů-komunistů sejmout. Zejména v tom případě, když nejsou ochotni nejen k uznání vin, ale ani k uznání prokázaných skutečností a pravdy. Potom totiž porušovali nejen první zákon skautský, ale i příkaz odstavce 2F jejich tehdejších stanov KSČ, který jim ukládal: „Člen strany je povinen být pravdivý a čestný vůči straně a lidu“.

■ I Svojsík mluvil o zradě

Uznávaný zakladatel českého skautského hnutí A. B. Svojsík svého času prohlásil: **„Smířit se lze i s nepřitelem, nikoliv s bratrem, který zradil“.**

Naše skautské hnutí se jako celek vyrovnalo statečně s protivenstvími, která zakoušelo od obou totalit, nacistické i komunistické. I v těžkých dobách národa pomáhalo vždy vychovávat mladé lidi k čestnému, odpovědnému a svobodnému životu. – Skauti-komunisté ale čisté svědomí nemají. České skautské hnutí žije a žít bude navzdory těm jedincům, kteří nepotřebovali jeho podstatu hájit a někdy jej i zevnitř ve prospěch totalismu zrazovali.

Tolik bratr Lešanovský-Kay. Nyní se vrátím k období po druhé světové válce.

Velen Fanderlik – starosta Junáka a poválečný skauting

ČIN na svých webových stránkách v květnu tohoto roku zveřejnil projev Veleny Fanderlika, údajně pronesený před vybranými účastníky československé delegace na světovém skautském Jamboree ve Francii v roce 1947 (bude publikován ve třetím díle Sborníků, o nichž jsem se zmínil). Pokud považujeme tento projev Veleny Fanderlika za autentický a o tom má redakce ČINu jisté a zřejmě oprávněné pochybnosti, protože mohl být vyroben dodatečně a pak účelně použit proti skautům, je zcela jasné, že Fanderlik v něm perfektně charakterizuje tehdejší poválečný stav

v naší republice a zároveň v podstatě upozorňuje na nebezpečí, které nám hrozí, a zcela přesně předvídá i další vývoj směrem ke komunistické diktatuře. Ve svém projevu pak vysvětluje poslání a úkoly skautů a skautek v době, až se dostane komunistická strana sice oficiálně ale neomezeně k moci, to znamená po komunistickém puči, který, jak všichni víme, byl proveden v únoru 1948 a na kterém se přímo nebo nepřímo podílela značná část tehdejší naší politické reprezentace, která v posledních letech války a do února 1948 svým způsobem s komunisty kolaborovala. Některé návrhy a doporučení, které Fanderlik v tomto textu předkládá, však jsou dosti naivní a vzdáleny realitě. To se mimo jiné týká i postojů mezinárodních skautských ústředí ke skautským organizacím a skautům a skautkám z jednotlivých států ovládaných Sovětským Svazem. Z toho lze soudit, že jde spíše o záměrný podvrh vypracovaný StB.

Levicoví skauti

Našli se i levicově smýšlející skauti, usilující o vytvoření materialistického socialistického až militantně atheistického skautingu, kteří se tehdy velmi ochotně zapojili do „likvidace“ skautského hnutí. Není pochyb, že reprezentanti tohoto svérázného pojetí skautské výchovy mládeže působí velmi úspěšně a vlivně dodnes. Naše generace oldskautů jim po listopadu 1989 z důvodů jen těžko pochopitelných ochotně vyklidila pozice ve skautském hnutí, zejména v naší největší skautské organizaci, a tím vytvořila téměř ideální podmínky pro další rozvíjení jejich představ o skautingu.

Velen Fanderlik emigruje

Fanderlik sám byl v centru nejvyšší pozornosti StB a vojenské rozvědky. Proto ilegálně opustil vlast v říjnu 1948, aby se do ní již nikdy nevrátil. Jak prokázal v rámci své badatelské činnosti bratr Lešanovský-Kay, Velen nikdy nebyl odsouzen v nepřítomnosti k trestu smrti, jakkoliv se tato informace dodnes objevuje v naší skautské literatuře. Že byl samozřejmě skauting po komunistickém puči komunisty zakázán, jak jsem již uvedl, to snad ani nemusím znovu připomínat. Plným právem bylo jméno Velen Fanderlika postaveno do názvu našeho oddílu – Skautského oddílu Velen Fanderlika. Velenovo postavení v boji proti nacistické i komunistické totalitě, působení v českém i československém skautském hnutí ve vlasti, ve světovém skautském hnutí a později i ve vedení československého exilového skautského hnutí, to vše jej přímo předurčilo k tomu, aby náš oddíl nesl jeho jméno. My se dnes skromně a s úctou skláníme před památkou bratra Velen Fanderlika. Jsme hrdi, že náš oddíl nese jeho jméno, což nám posvětil jeho rovněž nezapomenutelný bratr Milota Fanderlik.

Skauti v boji proti komunistické totalitě

Jak jsem již řekl, skauti a skautky, věrni svému slibu, zahájili svůj boj proti komunistické totalitě všemi jim dostupnými prostředky. Že rozsah této činnosti byl skutečně velký dokládá publikace bratra Lešanovského - Kaye „Se štítem a na štítě. Nezradili skautský slib“, vydaná ve dvou vydáních Úřadem dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. Bratr Kay v tomto roce dokončil rukopis oprav, doplňků a dodatků k této publikaci. Snad se dočkáme i jeho vydání a zpřístupnění.

Stovky skautů a skautek se ocitly v komunistických věznicích. Jejich tresty se pohybovaly od několika měsíců až po desítky let i doživotí. Někteří položili na oltář vlastní obět nejvyšší na komunistickém popravišti – na šibenici.

Skauting žil v kriminále i na komandech

Je třeba říci, že skauting žil v srdcích a myslích naší skautské generace nejen mimo ostnaté dráty – i když po pravdě jimi byla obehnána celá naše republika, ale také v komunistických kriminálech. Kdekoliv se setkalo několik skautů, vznikaly skautské družiny i skautské oddíly, byl aktivován skautský program a instruktoři LŠ fungovali jako v civilu. Přijímali se noví členové, kteří po splnění podmínek skládali skautský slib. Dokládá to i řada publikací, která život skautů za mřížemi i mimo ně v období komunistické diktatury popisuje. Duchovním otcem jáchymovské skautské družiny Teplička byl mukl Pater František Daniel Merth, zesnulý před devíti léty. Měl jsem tu čest ho krátce poznat na komandě v Libkovicích, odkud byl spolu s dalšími mukly deportován do Jáchymova. Mimo jiné mi krátce před smrtí napsal „Právě na táboře XII Horní Slavkov jsem se nestýkal s nikým, byli tam konfidenti i z našich řad (BOHU-ŽEL!), jen se skupinou skautů vždy večer v neděli na baráku. Bylo tam celé vedení Junáka“ a pak pokračuje „Dalo by se psát dál, ale jen jedno ještě dodám: ať tam byli fízlové, znali jsme je, ignorovali a celková pomoc tam byla. To dnes v civilu, v nynější „svobodě“ není, zase bohužel. Člověk nemůže být jist před krádeží, loupeží, zabitím! Chvilku jsme byli spolu, i za to dík. Hodně zdraví přeje kolega z Libkovic P. Merth“.

Junák sám sebe zrušil v roce 1970

Neslavný konec naší největší skautské organizace v roce 1970 po krátké obnově činnosti v době předstírané reformy komunismu v rámci Pražského jara a socia-

lismu s lidskou tváří, aktivní působení komunistů prostřednictvím stranických skupin – ústřední stranickou skupinou počínaje – okupace Sovětskými vojsky a následné postupné normalizace, přinesl skautům muklům další zklamání. Podrobný a kvalifikovaný rozbor historie té doby přináší bratr Lešanovský-Kay ve své studii „Stručné dějiny českého skautingu v období 1968-1970“, vydané ČINem koncem roku 2003. Komunisty a jejich přísluhovači ovládané ústředí odvolalo tehdy v podstatě vše, co bylo nám skautům svaté a drahé, a pro co jsme žili. Místo světového bratrství se ústředí přihlásilo k údajnému socialistickému marxisticko-leninskému materialistickému skautingu. Šťastím bylo, že historie hnutí se píše tam dole v oddílech, smečkách a rojích a tam vše probíhalo co nejdéle bez ohledu na instrukce a oficiální prohlášení ústředí, stranické skupiny při ústředí, a do ÚRJ kooptovaných komunistů a komunistek.

Po okupaci v roce 1968 přijímala naše skautská organizace kompromisy s totalitní mocí ve víře, že si tím prodlouží život. Byly to kompromisy takového druhu, že se vlastně zřekla všeho, co nám bylo skautsky svaté a na čem ve skutečnosti skauting jako takový byl vybudován. Sama se potom rozpustila. Velice závažné prohlášení nazvané „Syrinx“ zveřejnili koncem roku 1969 bratři Kopt, Makásek a Zachariáš, v němž kriticky zhodnotili jednání ústředí a opouštění základních principů skautingu a připomenuli meze, za které již nelze totalitě ustupovat.

Vývoj českého skautingu po listopadu 1989

Po listopadu 1989 se podobně jako celá naše společnost ani skautské hnutí nedokázaly vyrovnat s komunistickou minulostí. Nepochybně zde sehrály svou roli dohody uzavřené nejprve mezi Reaganem a Gorbačovem a pak Bushem seniorem a Gorbačovem, ale negativně se na tom podepsala i politická reprezentace nastupující u nás po tak zvané „sametové revoluci“ v listopadu 1989. Že ve skutečnosti nešlo o revoluci, ale o dohodnuté předání moci, se dnes již považuje za zcela prokázané. Můžeme hovořit o postkomunistické společnosti se všemi jejími důsledky, jen těžko můžeme považovat současné již patnáct let trvající období, za vysloveně demokratické. Rozložení politických i ekonomických sil v naší republice tuto skutečnost jednoznačně potvrzuje.

V Junáku se sešli všichni

V naší obnovené největší skautské organizaci se setkali všichni – muklové komunistu, skauti-komunisté, skauti-agenti a spolupracovníci StB, i ti řekněme neutrální a nově příchozí z různých za bolševika oficiálně povolených a působících organizací. Bylo zcela evidentní, že nutně dříve nebo později dojde k vnitřní krizi. Z této

krize našeho skautského hnutí, která se neustále prohlubuje, nemůžeme vinit jen mladou skautskou generaci. Na ní se totiž podepsala především a převážně naše generace oldskautů a oldskautek, ať už si to přiznáme nebo ne.

Mlčení oldskautů

Pozoruhodné je současné mlčení značného počtu našich oldskautů a oldskautek. Zbyšek Pecha ve svých Skautských listech č. 50 (červen 2004) píše: Pro mě však zůstává nepochopitelnou záhadou kdo takové „Věčné mlčení“ přikázal široké skautské veřejnosti. Ta mlčí k hanebné úloze kolaborantů s totalitním režimem, straniců, kteří pomáhali aktivně likvidovat skauting u nás, a notoricky známých agentů či spolupracovníků bolševické StB. Jsem toho názoru, píše Zbyšek, že bychom si měli uvědomit, že mlčení k nepravostem nebo nečestnému jednání může být samo prohrěškem. Já si tady dovolím malou poznámku. Velice často se setkávám s lidmi, kteří trvale kategoricky odsuzují komunisty, ale – jakmile jde o jejich kamaráda či přítele býč členu oné partaje nebo spolupracovníka StB, pak většinou ztrácejí objektivní soudnost a takové lidi všemi prostředky omlouvají.

Nejsme jako oni

V listopadu 1989 znovu oficiálně obnovená organizace s heslem tolerance a „nejsme jako oni“ pokračovala v kompromisech s těmi, kdo za komunismu zradili skautský slib. Jak dnes – po letech a snad i s pocitem vlastní viny a vlastního podílu na polistopadových chybách – vzpomíná čestný vůdce Svojsíkova oddílu, dostávali vysoké činnovnické funkce a vyznamenání včetně členství ve Svojsíkově oddílu. Tomu mlčky přihlíželi mnozí, kteří byli pro skauting, pro svou čest, léta pronásledováni. Kriticky se v té polistopadové době stavěla k obnově skautského hnutí u nás skupina skautů shromážděná kolem nezávislého skautského časopisu ČIN. Vykonalí v těchto souvislostech velmi záslužnou práci ve prospěch skautského hnutí, i když se i sami redaktoři ČINu dopouštěli omylů zřejmě z určité euforie, která provázela všeobecně onu dobu, či z nedostatku spolehlivých informací.

Pozdě bycha honiti – je zbytečné teprve dnes plakat nad rozlitým mlékem

Čestný vůdce Svojsíkova oddílu dnes říká „Jistě, každý z nás je povinen odpustit a ze srdce rád to učiní, vidí-li, že jeho bratr svých chyb lituje a o odpuštění stojí. My jsme však bez výběru i bez pokání připustili do členské základny všechny, u nichž

jsme dobrou vůli pouze předpokládali, i bývalé pionýry, z nichž se přes noc stali junáctí činovníci, a dnes ovlivňují kurs naší skautské organizace“. Škoda, že s těmito slovy nepřišel v době, kdy zastával vysokou funkci na ústředí. Tehdy mlčel. Jeho slova a tvrdá kritika do vlastních řad přicházejí pozdě, bohužel.

Asociace skautských organizací

Bylo zcela evidentní, že uvedený stav povede k odchodu řady skautů a skau-tek z obnovené organizace. To se také stalo a postupně u nás vzniklo několik dalších skautských organizací, které se dnes sdružují v Asociaci, zatím co naše největší skautská organizace stojí mimo tuto asociaci. Bohužel, členská základna ostatních skautských organizací není nijak významná a tak spíše, při vší úctě k nim, stojí mimo větší pozornost veřejnosti. I když, popravdě řečeno, veškeré skautské hnutí u nás stojí dnes mimo zájem veřejnosti i všech hromadných sdělovacích prostředků. Pozornost se na ně upře jen tehdy, tuší-li se nějaká nepříjemnost, nějaký prohřešek, nějaký zločin. Jen dodám, že v poslední době jde opět o pedofily.

Skautský oddíl Veleno Fanderlika - Lubka Školoud

„U vědomí uvedeného stavu v našem českém skautském hnutí začátkem února 1994“, jak skromně píše zesnulý mukl a skaut Lubka Školoud, „byl na popud ing. Radka Brože - Nestleho, místonáčelníka chlapeckého kmene, založen oddíl Veleno Fanderlika. Tento oddíl má sdružovat skauty a skautky, kteří v době totality prošli komunistickými koncentráky a kriminály. Dále skauty, kteří sice věznění nebyli, ale byli persekvoáni jinak. Službou u PTP, vyhození ze zaměstnání, nemohli studovat a podobně, přesto prošli toto období s čistým štítem. Taktéž exilové skauty, kteří v dobách nejtěžších nesli československý scouting dál.

Cílem tohoto oddílu je očistit skautské hnutí od pozůstatků totality a prosazovat ideály, za které byli věznění. Pokud to půjde, sestavit seznam vězněných skautů a skauetek jak žijících tak zemřelých. Podávat svědectví o zřůdnosti komunistického režimu a otvírat oči těm, kteří někdy z nevědomosti jeho pozůstatky ochraňují. Toto je jen základní program. Bude se rozvíjet podle návrhů členů oddílu a potřeb oddílu.

Znak oddílu:

Meč s javorovým semenem je stylizovaná lilie. Meč je symbol (směrem nahoru) vítězného boje s rudou saní. Semeno je symbolem nového života, tudíž boj o nový lepší život.

Barvy znaku:

Na bílém podkladu šedomodře orámovaném je šedomodrý meč s oranžovým javorový semenem.

Historie znaku:

Tento znak vznikl již v roce 1950 na táboře „Rovnost“. Byl znakem oddílu, v kterém byli Pavel Holý, Radek Brož, Rýša Nebeský a další. Každý člen tohoto oddílu ho obdržel vyřezaný v lipovém dřevě. Vyšitý se dochoval jeden kus a ten uschovává Pavel Holý.

Doporučujeme nosit tento znak na levém rukávě pod domovenkou. Pro každého člena oddílu je znak vlastně vyznamenáním tím nejvyšším protože čelil zlu“.

Pavel Holý – Katug k tomu dodává „ Znak skautského oddílu, který vznikl v roce 1949 na táboře Rovnost na Jáchymovsku, byl původně navržen pro ztvárnění v dřevu. Vyrobil jsem celkem osm kusů v lipovém dřevě a bylo namořeno do světle hněda. Později jsem vyšil i textilní znak. Meč byl modrý, nažky červené a štít bílý. Meč byl symbolem vítězného boje, javorová nažka symbol nového života, bílý štít – čistota. Když vznikl OVF navrhl jsem Lubkovi Školoudovi, aby místo lilie a trnové koruny použili znaku skautského oddílu, jehož vůdcem byl bratr František Falerski – zvaný Bonny“.

Na Lubkovu výzvu v časopisech ČIN a „Věrní zůstaneme“ jsem se přihlásil do OVF. Ve svém dopise jsem Lubkovi mimo jiné vysvětlil i své důvody, proč jsem na zlomu 1992/1993 rezignoval na všechny funkce na ústředí včetně členství v ÚRJ. Lubka reagoval dopisem ze 14. srpna 1994: „Jirko, opožděně Ti stručně odpovídám. S Tvým dopisem plně souhlasím a dovedu Tě pochopit. Ale netřeba ještě utíkat z boje, ale válčit dál. To by si bolšáci libovali, že nás dostali na lopatky. Proto jsme založili Velenův oddíl (tímto jsi do něho přijat). Protože jednotlivé hlasy krunýře bolševiků neprorazily. Ale máme zjištěno, že již nyní se nás začínají obávat. Hlásí se k nám čestní lidé s čistou minulostí. Teprve se šikujeme, ale maličké výsledky jsou již vidět A tak, brácho, znovu na své místo a hlavně „Buď připraven!“.

■ Jáchymovský Bonnyho skautský oddíl

Jestliže si dnes na tomto 8. sněmu připomínáme, že před deseti lety byl založen Skautský oddíl Velen Fanderlika, pak nesmíme zapomenout, že v roce 1949, tedy před 55 lety vznikl v jáchymovském kriminále skautský oddíl, jehož znak se stal i znakem oddílu Velen Fanderlika, a jehož někteří členové jsou mezi námi – bratři Radek Brož - Nestle a Pavel Holý - Katug. Tento skautský oddíl, založený v kriminále v roce 1949, se stal symbolem podobných skautských družin a oddílů, které aktivně působily i na jiných komandech i věznicích nejen Jáchymovska, ale i třeba v Leopoldově. „V létě 1953 už byl náš oddíl založen. Nežůstalo jen při založení a při povrchních debatách. Byly to opravdové skautské schůzky, kurzy, školení. Můžeme

směle říct, že jeden čas naše schůzky a přednášky měly úroveň přednášek a kurzů L. Š.“ píše se v úvodu Almanachu I. oddílu RS skautů v Leopoldově, jak vyplývá z několika stránek rukopisu bratra Ferdinanda Höfra, které mám k dispozici.

Vraťme se ještě jednou zpět až do konce čtyřicátých a počátku padesátých let minulého století a připomeňme znovu, že se náš oddíl otevřeně hlásí k onomu symbolickému skautského oddílu na Rovnosti, vedenému Bonnym, přijmeme tento Bonnyho oddíl jako reprezentanta všech skautských seskupení působících v komunistických kriminálech a na komandech, a jeho vznik jako počátek existence našeho Skautského oddílu Velena Fanderlika. Budeme tak dnes při 8. sněmu SOVF připomínat nejen padesát pět let existence oddílu, ale také nezničitelnou a trvalou kontinuitu skautského hnutí v naší vlasti.

■ Deset zásad oddílu Velena Fanderlika

Vedení Skautského oddílu Velena Fanderlika (tehdy ještě Čestného oddílu Velena Fanderlika) vypracovalo „Deset zásad oddílu Velena Fanderlika“, které ve své podstatě představovaly pro tu dobu platné podmínky pro členství v tomto oddíle a jeho působení. Zřejmě poslední verzi těchto zásad, odsouhlasenou dne 28. srpna 1999 na 3. sněmu OVF v Nové Pace, jsem podepisoval jako tehdejší vůdce oddílu. Je třeba zmínit, že členem nemůže být nikdo, kdo byl v KSČ, lidových milicích, v jakékoliv fašistické organizaci, v řídicích orgánech SSM a PO. Zároveň se musí prokázat negativním lustračním osvědčením.

■ Vztahy ČOVF a Junák aneb SOVF jako občanské sdružení

Dlouhé úsilí vedení OVF o začlenění oddílu do struktury Junáka na patřičné úrovni skončilo neúspěšně. ÚRJ svým dopisem z 29. 12. 1998 stanovila pro přijetí OVF do Junáka zcela degradující a dehonestující podmínky, které oddíl odmítl jako zcela nepřijatelné. Ani postoj náčelnictva OS nebyl v tomto smyslu příznivý. Snad jen dodám, že se přece jen později poněkud změnily postoje OS a také SO k našemu oddílu, když nová ÚRJ zaujala k těmto dvěma seskupením značně odmítavý a rovněž urážející postoj. To však bylo v době, kdy vedení ČOVF předložilo po projednání v oddíle „Stanovy Skautského oddílu Velena Fanderlika“ jako občanského sdružení ke schválení Ministerstvu vnitra ČR. Návrh stanov jsem podepsal jako tehdejší vůdce oddílu a zesnulý bratr Jezevec je odeslal na ministerstvo. To je schválilo dne 22. března 2001. Krátce před 5. sněmem SOVF v Třinci, 23. srpna 2001, který bychom mohli formálně považovat za ustavující sněm občanského sdružení SOVF, zemřel zakladatel a první vůdce SOVF Lubka Školoud.

■ SOVF bilancuje deset let své činnosti

Zatímco usnesení jednoho z polistopadových sněmů Junáka zakazovalo členům Junáka členství v jiné naší skautské organizaci – toto usnesení, jehož návrh překvapivě nepochází od mladé skautské generace, bylo již zrušeno, členy SOVF mohou samozřejmě být členové všech skautských organizací v naší vlasti i naši skauti v zahra-

ničí. Dnes má oddíl členy nejen v České republice, ale také například na Slovensku, ve Švýcarsku, Německu, Rakousku, Francii, Itálii, Nizozemsku, Švédsku, Jižní Africe, Kanadě, Spojených Státech, Austrálii. Všichni bez výjimky musí splňovat podmínky přijetí za člena, vyplývající ze zmíněného desatera respektive stanov SOVF.

■ Členství v SOVF trvá i po odchodu člena na věčnost

Je třeba říci, že členství nekončí úmrtím člena, ale má trvalou platnost. Hořící svíce na každém sněmu SOVF je vzpomínkou na ty, kteří navždy opustili naše řady, ale v duchu jsou stále s námi.

■ Vyznamenání SOVF

Členové SOVF, kteří byli z politických důvodů vězněni a jsou členy Konfederace politických vězňů ČR, mohou nosit na pravé kapse skautské krojové košile stříbrnou medaili s pozlacenou lilí se státním znakem v barvě červené, lev je stříbrný, s nápisem „Obětem komunistického režimu v Československu“. Oddíl zavedl také „Pamětní kříž III. odboje Oddílu Velená Fanderlika“ ve třech stupních. 1. stupeň uděluje vůdce oddílu zemřelým skautům-politickým vězňům – členům oddílu in memoriam, 2. stupeň skautům-politickým vězňům, a 3. stupeň ostatním členům oddílu persekvaným v době komunistické totality.

■ Vedení SOVF

Vedení oddílu – volené podle stanov vždy na dva roky – přešlo z Hradce Králové na několik let do pražské družiny a v roce 2001 je převzala jihomoravská družina. Činnost oddílu se formálně a administrativně postupně vypracovala do uspokojivého stavu, i když se stále ještě setkáváme s některými administrativními nedostatky, které možná někteří rádcové družin považují za banality.

■ 8. sněm SOVF – Kolín, 4.–5. září 2004

Nyní se SOVF schází na svém 8. sněmu a bude bilancovat celé uplynulé období své existence. Zhodnotí výsledky své dosavadní činnosti, úspěchy a neúspěchy, vítězství i prohry, a současně se bude zabývat budoucností SOVF. Ani jedno ani druhé není jednoduchý úkol. Chceme-li hodnotit práci oddílu od jeho založení, pak se musíme oprostít od všech osobních představ, názorů i stanovisek, usilujeme-li dospět k poctivému a pravdě odpovídajícímu závěru. Musíme přistupovat k tomuto hodnocení s maximálním respektem k názorům ostatních bratří a sester a zbavit se touhy prosadit svůj pohled jako ten jedinečný a jediné správný. To nám pak umožní, abychom i pro budoucnost SOVF přijali stejný objektivní postup. Musíme si neustále připomínat, proč SOVF vznikl, jaké jsou jeho poslání, úkoly a cíle a tomu všemu svou činnost podřídit. Pokud se nám toto nepodaří, měli bychom si položit otázku, zda jsme skutečně skauty a skautkami a hodni býti členy tohoto oddílu. Je to úkol těžký a náročný. Pro nás skauty a skautky – členy SOVF je to povinnost. Celý svůj život jsme žili jako skauti, skauting se stal smyslem našeho života. Ve skautském kolektivu jsme prožili nejkrásnější chvíle našeho života, i když to třeba bylo i za

mřížemi. Dnes od nás naše skautské hnutí očekává, že mu vrátíme, co nám darovalo. Naplnit tuto naši povinnost a naše poslání můžeme jedině tehdy, přijme-li nás a pochopí-li nás naše současná mladá skautská generace.

■ Členská základna SOVF

Musíme si být vědomi, že jsme o deset let starší než tomu bylo v době vzniku oddílu, že věkový průměr naší členské základny se neustále zvyšuje, a že naproti tomu, a to si musíme poctivě přiznat, ať chceme nebo nechceme, naše tělesná schránka chátrá a duševní potence se rychle snižuje. Nechci zde předvídat závěry, k nimž v těchto souvislostech dospěje náš 8. sněm.

■ Nemocná česká společnost – nemocný český skauting

Nicméně si kladu otázku, jak dál v době, kdy členská základna SOVF klesá, protože její průměrný věk je vysoký, a na odchod na věčnost se v podstatě dříve nebo později vydáme všichni, a kdy popularita skautského hnutí v naší vlasti rovněž neustále klesá. Příčiny tohoto posledně jmenovaného jevu přesahují rámec mé úvahy a proto je nebudu zde podrobněji rozebírat. Pozorný posluchač ovšem z mého výkladu mohl pochopit, proč tomu tak je. A nejen to, ale proč tomu tak opravdu musí být. Naše skautské hnutí nedokázalo využít příležitosti, které se mu dostalo po listopadu 1989, bohužel. Tolik očekávaná obnova českého a československého skautského hnutí probíhala, jak jsem již výše naznačil, až příliš sametově, podobně jako obnova celé naší demokratické společnosti. A na tuto skutečnost dnes náš skauting dojíždí. Také naše republika, ač již je členem NATO a Evropské unie, vnitřně je stále ještě morálně, lidsky a do značné míry i ekonomicky nemocná a nestabilní.

SOVF a jak dál ku prospěchu našeho českého skautského hnutí

Pokusím se předložit k zamyšlení a případnému využití několik podnětů, které vyplývají z mých rozhovorů se skauty a skautkami všech generací:

(1) Rozhodně bychom měli zvýšit svou aktivitu v odhalování zločinů komunismu i těch, kteří se k této zločinné činnosti propůjčili a dodnes propůjčují. Intelektuální levice nejen u nás, ale především v západních zemích, kde nepoznali komunistickou totalitu na vlastní kůži, dodnes glorifikuje socialismus a komunismus, které považuje za budoucnost lidstva, a o stalinismu někteří hovoří jako o jejich zneužití. V tom vidím velké nebezpečí pro lidstvo. Současný politický vývoj v naší vlasti to potvrzuje.

(2) Svými přednáškami, besedami a články bychom měli oslovit a výchovně působit na veřejnost, ale především na současnou skautskou i neskautskou mládež,

aby pochopila, jaké nebezpečí jí hrozí nejen od komunistického, ale i od jiných totalitárních režimů a politických stran s nimi souvisejících, od politického a náboženského terorismu, a jak je potřeba hledat zdravý způsob života v úctě k přírodě, která je naším chrámem a jistotou, a v souladu s přírodou, způsob života odlišný od toho, který propaguje a kterým žije současná konzumní společnost. Je to naše lidská i skautská povinnost.

(3) Význačným rysem skautů-komunistů je jejich neochota uznat, že byli dvakrát účinnou pákou, kterou pomáhali své straně k tomu, co jí bylo mimo jiné také vlastní: Potřeba znemožňovat a zničit skauting. Jednou ze zásad práce KSČ bylo, že člen strany je nejvíce platný tam, kde je její politika nejvíce ohrožována. To bylo v případě mládeže ve skautingu. V jedné francouzské katolické skautské organizaci je skautská výchova charakterizována jako „nejlepší obrana proti komunismu“. Až na vzácné výjimky se skauti-komunisté chovají jakoby se nechumelilo. Mnohdy dokonce tvrdí že mají čisté svědomí a nemají se za co stydět. Nejsou ochotni připustit, že svými činy poškodili nejen pověst našeho skautského hnutí, ale že nesou spoluvinu na morálním stavu několika posledních generací (opakuji záměrně tento třetí bod, který jsem převzal z výše uvedeného textu bratra Kaye-Lešanovského z roku 1998 a který jsem již jednou přečetl). Jen dodám – Skauting založený na marxistických materialistických základech násilí, revoluce a třídního boje, jakkoliv prováděný rafinovaně na vysoké odborné úrovni, je velkým nebezpečím nejen pro současné i příští generace skautů a skautek, ale pro celé lidstvo. Ve skutečnosti nejde o skauting – o to je to nebezpečí větší, protože tu podstatu a rozdíly mladá generace rozlišuje velmi obtížně.

(4) Všemi silami bychom měli podporovat rozvoj skautského hnutí v rámci svého působení ve všech současných našich skautských organizacích. Neustále bychom měli zdůrazňovat základní principy skautingu, slib a zákon a především duchovní rozměr skautingu – tedy skautskou spiritualitu, na které skautské hnutí v celém světě úspěšně rozvíjí svou činnost, a která skauty a skauty celého světa vzájemně spojuje. Aktivně bychom měli působit v rámci Asociace skautských sdružení v naší vlasti s vědomím a současně i cílem, že našemu skautingu musí být vráceno jeho čestné a po dlouhá léta respektované postavení ve společnosti.

(5) Dnešní sněm by měl také vyřešit problém členské základny a tím zajistit do budoucna i kontinuitu SOVF. S tím také souvisí úsilí o vytváření bratrských a sesterských vztahů, úcty a vzájemného respektu nejen mezi členy SOVF, ale i k členům ostatních skautských organizací u nás a ke všem skautům a skautkám na celém světě. Světové bratrství skautů a skautek je základem pro perspektivní a úspěšný rozvoj celé naší planety Země. Je to také naše povinnost budoucím generacím. A my starší máme teď jednu z posledních posledních příležitostí, abychom i toto své skautské poslání naplnili. Jak jsem již naznačil, mnohým z nás už toho času moc nezbývá.

(6) Náš dnešní 8. sněm SOVF by měl ve svém usnesení vyjádřit nejen to, o čem jsem hovořil, ale i další náměty, které považuje za významné a důležité pro úspěšný rozvoj našeho i světového skautingu, a pozitivní roli oldskautů a oldskautek v tomto rozvoji. Odložme všechny spory a názorové střety, které nás mohou rozdělovat, a vytvořme jeden silný skautský tým, který bude schopen předestřít šťastnou budoucnost mladé generaci v naší vlasti i na celém světě! Odvrhněme vše, co nás rozděluje, a hledejme výhradně to, co nás spojuje a sjednocuje v našem úsilí o lepší skauting v lepším světě!

Abychom také, až budeme před soudnou stolicí Nejvyššího bilancovat svůj život, mohli s čistým svědomím a čistým štítem stejně jako Jan Kristofori říci „Pane, za vše, co je ve mně dobrého, vděčím skautům“. Přistupme proto s pokorou ve svém srdci a ve své duši a s vědomím skautského slibu, který jsme složili na celý svůj život, k plnění našeho poslání služby skautskému hnutí a lidské společnosti! Budme hrdí na svůj oddílový prapor a na znak oddílu, který vznikl v komunistickém lágru! Jednejme vždy tak, abychom tento prapor a znak nikdy nezneuctili a nezradili, a abychom se sami nemuseli stydět za sebe a naše skautské hnutí se nemuselo stydět za nás!

Deset let činnosti SOVF a padesát pět let od založení Bonnyho oddílu, jehož znak se stal i znakem SOVF, uplynulo. Na tomto sněmu hodnotíme činnost oddílu v minulosti, a, což je podle mě mnohem důležitější, současně připravujeme koncepci oddílu i jeho program do budoucna. Využijme všeho pozitivního z let minulých a pokusme se zpracovat náš budoucí program tak, aby jej mohly naplňovat i další generace skautů a skautek v době, kdy nás již nebude! Všichni dobře víme, že se taková doba velmi rychle blíží. Ale ještě přece jen máme trochu času. A je jen a jen na nás, jak s ním naložíme, a jak ho využijeme ve prospěch skautského hnutí a lidstva.

Ing. Jiří Čejka, DrSc. - Péguy
V Roudnici n. L., 27. června 2004

Ing. Jiří Čejka, DrSc. - Péguy

Úvaha k 10. výročí oficiálního založení
Skautského oddílu Vlena Fanderlika přednesena na sněmu
SOFV ve dnech 4.-5. září 2004 v Kolíně